



Sygn. akt V CSK 280/07

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSA Michał Kłos

w sprawie z powództwa M.K.

przeciwko Usługowej Spółdzielni Pracy w likwidacji

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2007 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 17 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

M.K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Usługowej Spółdzielni Pracy w likwidacji kwoty 59.798,50 zł z odsetkami ustawowymi tytułem wyrównania należności z tytułu oprocentowania jej wkładu pieniężnego. Powódka zarzuciła, że otrzymała tytułem tego oprocentowania kwotę zaniżoną w porównaniu do tej, jaką powinna otrzymać na podstawie podziału sumy przeznaczonej na ten cel, opartego na wyliczeniu proporcjonalnym do wielkości wkładów poszczególnych członków Spółdzielni.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2006 r. oddalił powództwo a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2007 r. oddalił apelację powódki.

W sprawie zostało ustalone, że uchwałami Walnego Zgromadzenia członków pozwanej, część środków uzyskanych przez pozwaną ze sprzedaży nieruchomości i udziałów w spółce kapitałowej została przeznaczona na oprocentowanie wkładów pieniężnych członków i wykonanie tych uchwał powierzono Zarządowi pozwanej. Określenie zasad oprocentowania wkładów, w wysokości zróżnicowanej, uwzględniającej staż pracy poszczególnych członków, wysokość wpłaconych przez nich kwot na udziały i wkłady oraz ocenę przebiegu ich pracy zawodowej, dokonane zostało przez komisję powołaną przez Zarząd pozwanej na podstawie regulaminu przez niego zatwierdzonego. Wypłata oprocentowania wkładów według tych zasad została zatwierdzona przez Zarząd pozwanej. Ostatecznie uchwałą nr 8 z dnia 26 lutego 2005 r. Walne Zgromadzenie zaakceptowało wszelkie działania i decyzje organów samorządowych Spółdzielni związane z podziałem pomiędzy członków, w postaci oprocentowania wkładów pieniężnych, środków przeznaczonych na to oprocentowanie. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał, że prawa członków pozwanej zostały uregulowane uchwałami jej Walnego Zgromadzenia. Miały one charakter normatywny. Nie zostały zaskarżone i wiążą członków Spółdzielni oraz jej organy. Nie jest natomiast rzeczą sądu ustalenie, czy zaakceptowane przez Walne Zgromadzenie kryteria podziału środków,

przeznaczonych na oprocentowanie wkładów pieniężnych członków Spółdzielni, są słuszne i ich satysfakcjonują.

Wyrok Sądu drugiej instancji zaskarżyła skargą kasacyjną powódka. Podstawą skargi jest naruszenie prawa materialnego, polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 82 Prawa spółdzielczego „przez przyjęcie, że oprocentowanie wkładów członkowskich w spółdzielni pracy jest w istocie podziałem pomiędzy członków części nadwyżki bilansowej.” Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw, co oznacza, że związany jest tymi podstawami i nie może wyjść poza ich granice. Jeżeli podstawą skargi kasacyjnej jest naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), Sąd Najwyższy jest więc związany zarzutem naruszenia wskazanego w skardze przepisu prawa oraz zarzucaną postacią tego naruszenia. Spod oceny Sądu Najwyższego uchylają się inne – poza nieważnością postępowania (art. 398¹³ § 1 zd. drugie k.p.c.) – naruszenia prawa, chociażby mogły mieć wpływ na wynik sprawy.

Rozpoznając wniesioną w sprawie skargę kasacyjną należy stwierdzić, iż po pierwsze, zarzut skargi naruszenia art. 82 Prawa spółdzielczego „przez przyjęcie, że oprocentowanie wkładów członkowskich w spółdzielni pracy jest w istocie podziałem pomiędzy członków części nadwyżki bilansowej”, jest wyrazem przedstawienia przez skarżącą stanowiska Sądu Apelacyjnego, którego on nie zajął. W uzasadnieniu wydanego przezeń wyroku Sąd ten *expressis verbis* stwierdził bowiem, że to Sąd pierwszej instancji wadliwie przyjął, iż dokonane przez pozwaną oprocentowanie wkładów członkowskich jest podziałem części nadwyżki bilansowej i, że dokonując podziału środków pieniężnych, pochodzących ze sprzedaży składników swego majątku, pozwana nie dzieliła nadwyżki bilansowej, o której mowa w art. 75 Prawa spółdzielczego.

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia wyroku sądu drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.), a nie wyroku sądu pierwszej instancji, jak zdaje się rozumiała ją skarżąca, skoro zarzuciła w niej naruszenie prawa przez sąd pierwszej instancji.

Po drugie, według art. 82 Prawa spółdzielczego, zamieszczonego w dziale tego Prawa dotyczącym gospodarki spółdzielni, „oprocentowanie wkładów pieniężnych stanowi koszt uzyskania przychodu”. Ze względu na treść tego przepisu uznanie – co zarzuciła skarżąca – że oprocentowanie wkładów jest w istocie podziałem pomiędzy członków spółdzielni części nadwyżki bilansowej, nie stanowi jego naruszenia. Wobec tego, że powództwo oparte zostało na twierdzeniu, iż powódka otrzymała tytułem oprocentowania jej wkładu pieniężnego kwotę zaniżoną w porównaniu do tej, jaką powinna otrzymać na podstawie podziału sumy przeznaczonej na ten cel, opartego na wyliczeniu proporcjonalnym do wielkości wkładów poszczególnych członków Spółdzielni, przy jego rozpoznaniu nie miał zastosowania art. 82 Prawa spółdzielczego i nie może być mowy o jego naruszeniu przez Sąd Apelacyjny.

Wobec powyższego, rozpoznawana skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw, co spowodowało jej oddalenie (art. 398¹⁴ k.p.c.).